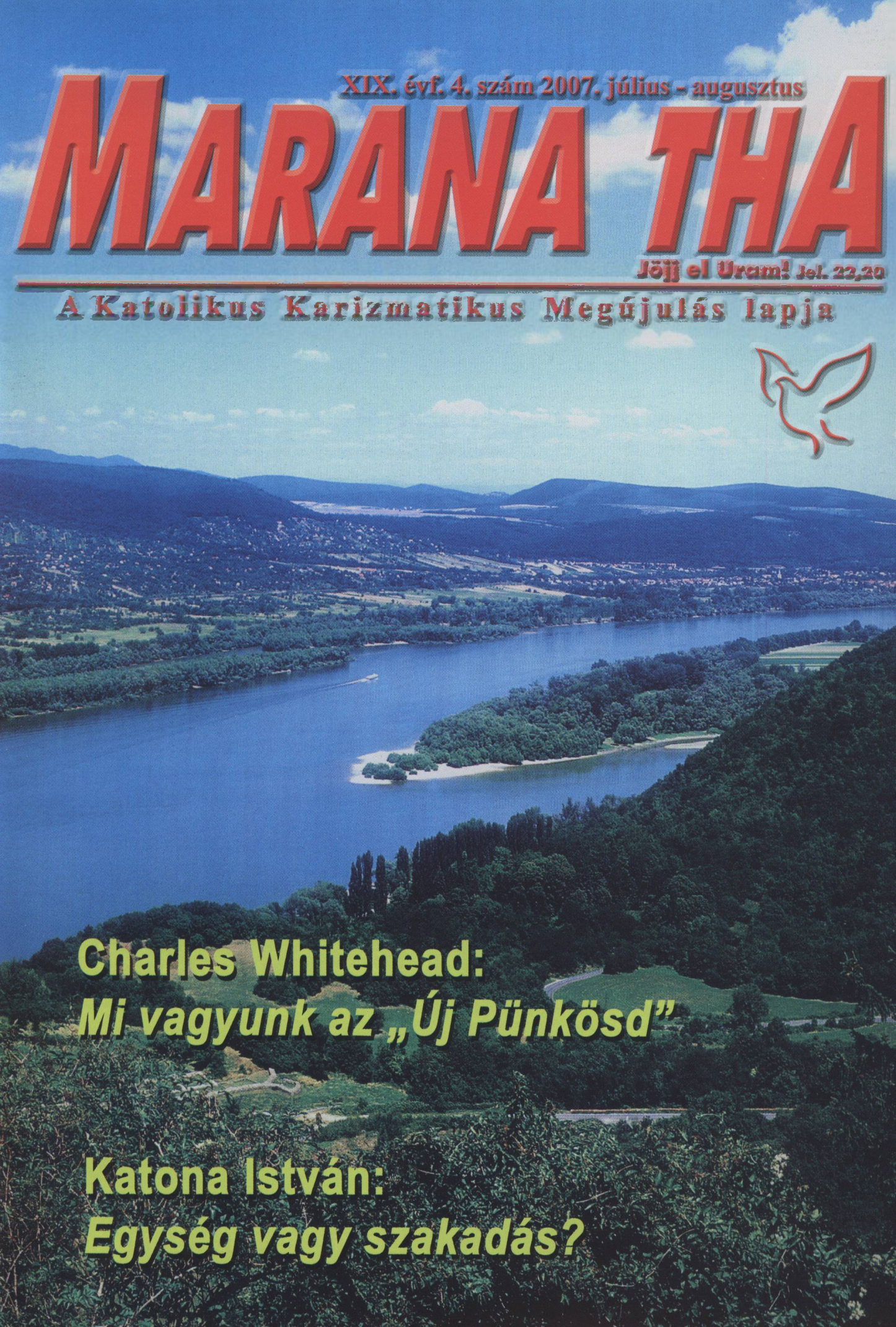
XIX. évf. 4. szám 2007. július - augusztus

MARANA THA

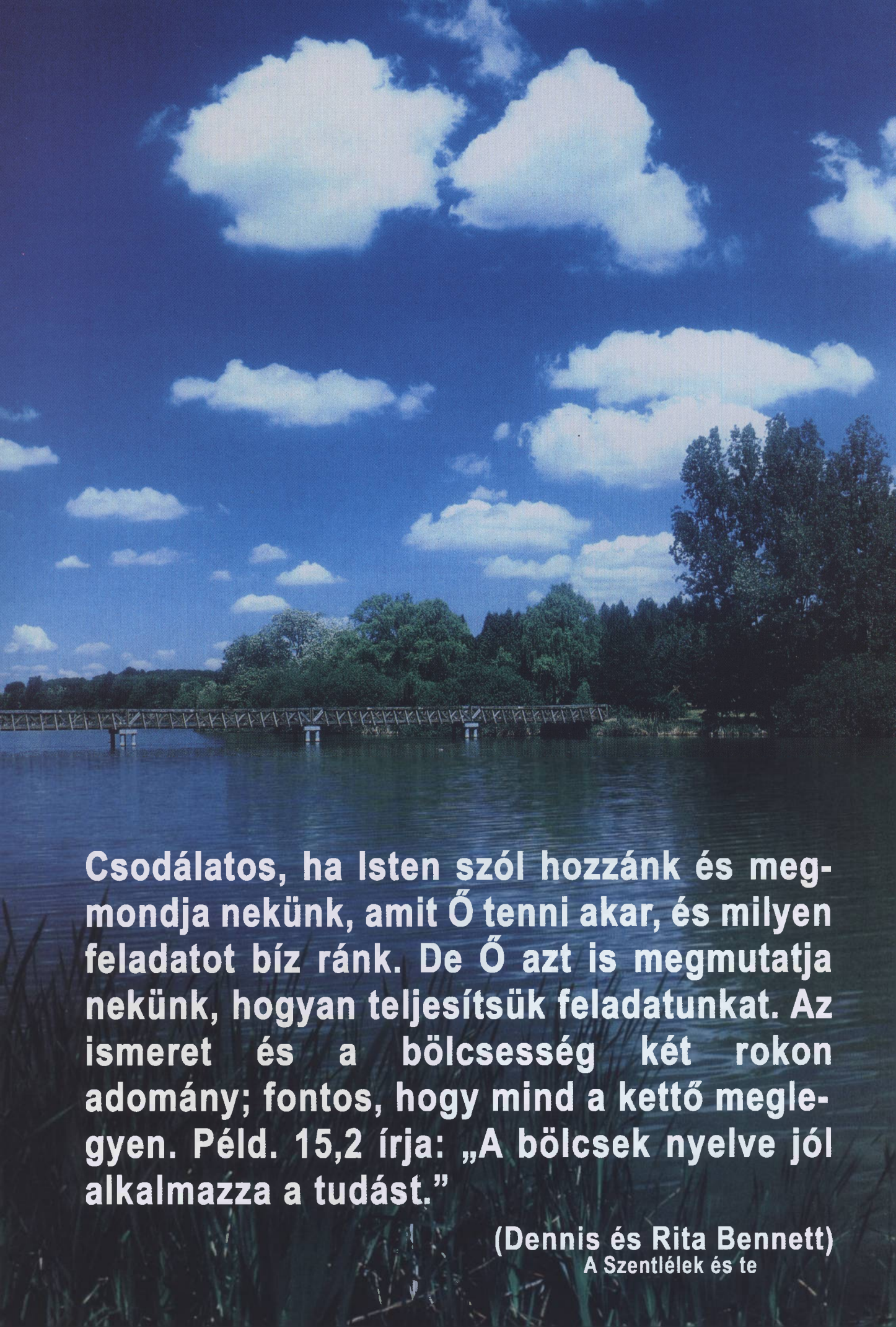
Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Charles Whitehead:
Mi vagyunk az „Új Pünkösd”

Katona István:
Egység vagy szakadás?

Csodálatos, ha Isten szól hozzánk és megmondja nekünk, amit Ő tenni akar, és milyen feladatot bíz ránk. De Ő azt is megmutatja nekünk, hogyan teljesítsük feladatunkat. Az ismeret és a bölcsesség két rokon adomány; fontos, hogy mind a kettő meglegyen. Péld. 15,2 írja: „A bölcsek nyelve jól alkalmazza a tudást."

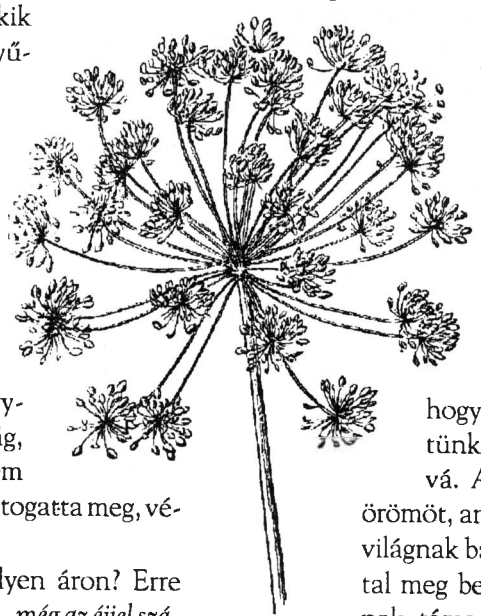
(Dennis és Rita Bennett)
A Szentlélek és te

Az igazi gazdagság!

A nyári szabadság a pihenésnek és az élet élvezetének az ideje. Ez önmagában jó, hiszen Atyánk azért adta a világ sokféle szépségét, hogy örömünkre legyen. Csak a mérték a probléma! Hogyan? Mennyit? Milyen áron akarja valaki megszerezni az élet örömeit és élvezeteit?

Jack London egyik könyvéből filmet készítettek „Tüzes napsugár" címmel. A szerzőnek kedvenc témája az aranyásók kalandos élete, mert ő maga is megpróbálta ezt. A film Harrisről szól, aki vidám, segítőkész, jólelkű ember volt. Igen ám, de egy alkalommal nagy szerencse érte. A megvásárolt földjén megtalálta az aranyat. Egyik napról a másikra milliomos lett. Társai irigykedve néztek rá. De mi történt Harrisszel?

Először eltűnt belőle a jóság! Az lett a jelszava: minél többet szerezni, birtokolni. A többi milliomossal együtt a szegények ezreit tette tönkre. Ezután kialakult benne a gyűlölködés! Gyűlölte azokat, akik veszélyt jelentettek millióira. De gyűlölte társait is. – Igen, ahol a hatalom megjelenik, ott megjelenik a gyűlölet is. Régen kereste a módját, hogyan segíthetne másokat, most pedig befektetések, részvények, kamatok jártak a fejében egész nap. Egy idő után félni kezdett. Ő, aki régebben bízott Isten segítségében, saját bátorságában, most félni kezdett attól, hogyha bekövetkezik a gazdasági válság, elveszíti minden vagyonát. A félelem elgyengítette, egyre több betegség látogatta meg, végül teljesen összeomlott.

Harris élvezte az életet, de milyen áron? Erre mondta Jézus, milyen esztelen vagy, *„még az éjjel számon kérik tőled a lelkedet, kié lesz mindaz, amit szereztél?"* (Lk 12,21) Ezzel nemcsak azt akarta mondani, hogy vagyonodat elveszíted, hanem azt is, hogy minden vagyonnál többet érő lelkedet is elveszítheted... és akkor nagy a baj! Mert az örök kárhozat az emberi élet legnagyobb tragédiája.

Az isteni kegyelem mindent megtesz azért, hogy az embert „megkísértse" a jóra, hogy megmentse a lelket az üdvösségre. A mai lélektelen világban erre a szemléletmódra kell eljutnunk. Ezért írja Pál apostol a kolosszei levél gyönyörű soraiban: *„keressétek azt, ami odafönt van... az égiekre irányuljon figyelmetek, ne a földiekre"* (Kol 3,2).

Az eseményeket, a dolgokat, a kapcsolatokat, a javakat úgy kell néznem, mennyire lesz ettől vagy attól jobb a lelkem? Ha bármi elém kerül, ami rosszabbá tehet, akkor azonnal el kell hagyni, mint fel nem robbant aknát, nehogy szétszaggasson. Mindent a lélek szempontjából kell nézni, mert a *„a test nem használ semmit"* (Jn 6,63).

Akármilyen erősnek érzi magát az ember, eljön az idő, amikor tehetetlenné válik. Akármilyen egészségesnek érzi magát valaki, egyszer megáll a szíve. Akármilyen gazdag, egyszer mindent itt kell hagyni. Mi marad meg akkor az embernek? Semmi más, mint a jóság (1Kor 13,8). Mert csak az a gazdag, aki Istenben gazdag! A földi élet célja: az utolsó szívdobbanásig gazdagodni a szeretetben! Ez az evangélium üzenete! Ezért írja Pál: *„öltsétek fel az új embert, aki állandóan megújul Teremtőjének képmására"* (Kol 3,10).

Milyen fantasztikus perspektíva ez: átalakulni Isten képmására. De hogyan valósul ez meg? A Szentlélek által. A Szentlélek teszi vonzóvá előttünk Jézust. A Szentlélek bátorít bennünket, hogy sikerülni fog legyőzni a bűnt és életünket átalakítani szeretet-központúvá. A Szentlélek adja meg azt a belső örömöt, amely sokkal nagyobb, mint ennek a világnak bármely öröme. A Szentlélek vigasztal meg bennünket, ha mindezért kigúnyolnak, támadnak, vagy elutasítanak.

A nyári szabadság és öröm így válik gazdagsággá. Szabadnak lenni a város zajától, a rohanástól, a feladatok és programok idegesítő folyamától és belépni a csendbe... a lélek csendjébe... és figyelni az Istenre. Ebben a csendben szólni fog az Úr:

„Jöjj hozzám, pihend ki magad nálam;
szeretlek téged, bízd rám minden gondodat...
én új életet adok neked!"

Katona István
főszerkesztő

Mi vagyunk az »Új Pünkösd«

Kedves Testvérek!

Mindenekelőtt szeretném üdvözletemet átadni országom Katolikus Karizmatikus Megújulásától, Angliából. Mi is ünnepeljük ezt a 40 éves évfordulót, mint ahogy az egész Karizmatikus Megújulás ünnepli szerte a világon. Van valami nagyon fontos abban, amit ünneplünk. Ahogy Zakariás próféta mondta (Zak 4,6): „Nem erővel és hatalommal, hanem az én Lelkemmel – mondja az Úr."

40 évvel ezelőtt a Szentlélek hatalmas erővel ömlött ki ránk! Ez közvetlenül a II. Vatikáni Zsinat után történt. Láttuk a Lelket működni az Egyház intézményes részében, mégpedig XXIII. János pápa imájára válaszképpen. Biztosan emlékeztek arra, hogy ő „Új Pünkösdért" imádkozott, s ez megtörtént a II. Vatikáni Zsinat alatt. Egy ilyen eseménynek gyökeret kell vernie Isten népében. Az Egyház előkészítette az utat, hogy a Lélek munkálkodni tudjon benned és bennem.

Néhány évvel a II. Vatikáni Zsinat után elkezdődött a Karizmatikus Megújulás. Ez nagy meglepetés volt mindenki számára! A Katolikus Egyház soha nem tapasztalt ehhez hasonlót! Néhány év alatt ez a mozgalom elterjedt az egész világon! A világ összes országában vannak olyan karizmatikusok, mint te meg én, és több mint százmillió katolikus keresztelkedett meg Szentlélekben. Mi azért jöttünk, hogy ezért hálát adjunk az Úrnak! Ez csodálatos! Tapsoljuk meg ezért az Urat!

Mindaz, amit láttunk és látunk, a Szentlélek erőteljes munkájának köszönhető. Először is az Egyház intézményében való munkájának, de azon túl a személyes életünkben való munkájának. Tehát annak az imának, amelyet XXIII. János imádkozott, amelyben „Új Pünkösdöt" kért, annak eredménye jelen van benned és bennem a mai napon. Mi vagyunk az „Új Pünkösd"!

A teológia nagyon fontos. Fontos, hogy kialakuljon a megfelelő struktúra, de az élet az emberben van! Nem egy szerkezeti átalakítás újított meg bennünket, hanem a Szentlélek személye! Téged Isten Lelke változtatott meg! És hogyha hagyod, akkor még jobban megváltoztat! Szeretném, ha azt mondanád annak az embernek, aki a jobb oldaladon ül, hogy „Isten szeret téged!" És a bal oldaladon ülőnek is mondd el ugyanezt! Most szeretném, ha mondanál valami mást is a jobb oldaladon ülőnek, amit néha nehezebb kimondani, mint az előzőt. Azt szeretném, mondd a melletted ülő embernek: „Isten szeret engem!" Ez a Lélek üzenetének egy része... Isten nemcsak az én testvéremet szereti, hanem engem is szeret! Néha nehéznek találjuk ezt elfogadni.

Remélem, hogy csinosan nézek ki ezen a reggelen. Feleségem segítségével fölvettem a legjobb ingemet és olyan nyakkendőt, ami hasonlít az ingemhez, úgyhogy megpróbálok szépen kinézni. Lehet, hogy azt gondolod rólam: „Ó, milyen csodálatos ember!" Remélem, hogy így gondolod! De ha a feleségem, Sue, itt állna mellettem, akkor ő azt mondaná nektek: „Ő nem is annyira csodálatos ember. Vannak még icipici hibái, sőt sokszor nagyon nehéz vele együtt élni." Természetesen ezt én tudom, ismerem a saját hibáimat. Ezért találom nehezebbnek azt kimondani, hogy „Isten szeret engem", mivel ismerem az én bűneimet. Sokkal könnyebb számomra azt kimondani, hogy „Isten szereti az én testvéremet", aki mellettem áll, hiszen csak három órája találkoztam vele, nem ismerem őt. Például tudom, hogy ő egy jó tolmács, tudom, hogy szereti az Urat, látom, hogy a legjobb ingét vette föl, de azt, ami belül van, a szívében, azt nem ismerem. Szóval könnyebb azt mondani, hogy „Isten szeret téged!" Ez nagyon fontos, mert a Szentlélek itt kezdi el kinyilatkoztatni az igazságot neked és nekem. Azt akarja, hogy te és én egy közeli, bensőséges kapcsolatban legyünk Jézussal és a mennyei Atyával. Azt akarja, mi tudjuk a szívünkben, hogy a mennyei Atya szeret minket. Meg akar tölteni bennünket erővel, hogy keresztény férfiként és keresztény nőként éljünk. Be akarja mutatni nekünk Jézust, mint Urunkat és Megváltónkat. Azt akarja, érezzük át, tudjuk, hogy szükségünk van Megmentőre, Megváltóra. Sok ember nem tudja, hogy szüksége van megváltásra. Ezért azt gondolják, „minek nekünk Jézus?" Mi tudjuk, hogy szükségünk van Megmentőre! Mi tudjuk, hogy szükségünk van Jézusra! Azért tudjuk, mert a Szentlélek ezt megmutatta nekünk.

Akkor hát innentől merre vezet az út? Nincs szükség arra, hogy történelem leckét adjak nektek az elmúlt 40 évről. Tudjuk, hogy valami csodálatos történt! Tud-

juk azt, hogy a Katolikus Egyház szereti a Karizmatikus Megújulást! Azért, mert látják a gyümölcsöket, amelyeket a megújulás termett az emberek életében.

Melyek ezek a gyümölcsök?

Te! Te vagy elsősorban a gyümölcse a Szentlélek e munkájának! A Szentlélek nélkül nem ülnél itt a mai reggelen. Lehet, hogy azt gondolod: „Jobb is lenne nekem, akkor nem kellene ezt az embert hallgatnom." De azért vagy itt, mert Isten Lelke valami mélységeset cselekedett benned. Ezért ünnepelni akarsz. És találkozni akarsz a többiekkel is. És oda akarsz lépni az Úrhoz. Ez is a Lélek gyümölcse.

És hát különféle gyümölcsök vannak, nemigaz? Alma, banán, körte, narancs... Látok néhány ember kezében banánt, az első sorban néhány narancsot, néhány almát itt fönt. A gyümölcsök mások és a Szentlélek mindannyiunkkal másképpen törődik. De ugyanarra irányul az Ő munkája. Legtöbbünk a Karizmatikus Megújulásban ki tudja azt mondani, hogy „Jézus az Úr!" És megpróbáljuk a mi életünket az Úr Jézus hatalma alatt élni. Ez igaz Magyarországon? Biztos vagy benne? Ki tudod mondani, hogy „Jézus az Úr!" Hadd halljam! Azt hiszem, ezt Jézus még nem hallotta! Kicsit hangosabban! Ez jó lesz! Azt is ki tudjuk mondani, hogy „Jézus a Megváltó!" Azért, mert tudjuk, hogy Ő helyettünk halt meg. Tedd föl a kezed, hogyha úgy gondolod, Jézus helyetted halt meg. Jó! Tudjuk, hogy Jézus megment minket. Tudjuk, hogy megváltott minket. Tudjuk, hogy szükségünk van Megváltóra, mert önmagunkat nem tudjuk megváltani. Egyedül Jézus képes erre! Tehát mi Jézushoz a Szentlélek kijelentése által tértünk meg.

A Lélek az, aki meggyőz bennünket erről az igazságról. De azután az kell, hogy te meg én a mindennapi életben ezt megéljük. Elfogadjuk-e, hogy ez a mi mindennapi utunk, megélni ezt a dolgot? Megértjük-e azt, hogy a Jézushoz való megtérés egy folyamat. Elkezdődik egy bizonyos alkalommal, de szükséges ezt megélnünk nap nap után, mindennap. A Lélek erejében kezdjük el!

Amikor én megkeresztelkedtem a Szentlélekben, akkor megértettem, hogy ez mit jelent. Azt jelenti, hogy ahelyett, hogy én mindent a saját erőmből próbálnék megtenni, szükségem van arra, hogy megkapjam a Szentléleknek az erejét! Nagyon-nagyon sok katolikus ember próbálja megélni a hitét a saját erejében. Én is tudom, mert én is ilyen voltam. Csakhogy ez nem működik! Egy kis ideig működik, de még akkor se jól. Mert ezt nem így akarta az Úr! A Szentlélek azért adatik nekünk, hogy teljes keresztény életet tudjunk élni! Hogyha mi határokat szabunk, akadályozzuk a Szentlelket, és akkor semmi nem fog történni. Nagyon sok ember szereti ezt csinálni, mert nem akarják, hogy bármi is történjen. De a Lélekben való élet az egy folyamatos változásban való élet. De – hölgyeim és uraim – neked is és nekem is vannak problémáim és néha mi is ellene állunk a változásnak. Elkezdjük a dolgokat a Lélek erejében és előre haladunk a Lélek erejében. Aztán, amikor többé nem érezzük a Léleknek az erejét, akkor megállunk, és azt mondjuk magunkban: „Hát eleget tettem, elég messzire jöttem. Ami előttem van, az egy kicsit nehéznek tűnik, úgy gondolom, hogy most megpihenek ott, ahol vagyok. Megpróbálok ragaszkodni ahhoz, amit már megkaptam, de most nem akarok semmi többet." Ezt tesszük? És megszűnünk missziós Egyháznak lenni. Mert mi nem akarunk többé csinálni semmit. Nem akarjuk a mi hitünket megosztani másokkal, nem akarunk továbblépni ezen az úton. Abban reménykedünk, hogy az Úr látta mindazt a jó és szép dolgot, amit eddig cselekedtünk, úgyhogy elég lesz az nekünk.

Én néha így érzem magam. Kikelek az ágyból reggel, és mondom az Úrnak: „Köszönöm, nem kérek", és visszafekszem. „Bármi történjen ma, nem kell. Sokkal jobb a helyzetem az ágyban!" De ez ma reggel nem így történt! Korán reggel fölkeltem és imádkoztam a mai napért. S az Úr azt mondta nekem: „Mondd meg nekik: Haladjanak!"

Most ezt megteologizálhatnám. Beszélhetnék a szellemi élet útjáról és el tudnálak vinni téged a misztikusokhoz és a szentekhez. Most húsz percig beszélhetnék Keresztelő Szent Jánosról, de nincs szükség erre. Arra van szükség egyedül, hogy azt mondjam nektek: „Haladjatok!" Akkor is, hogyha csodálatos időket élsz az életedben, vagy lehet, hogy az életed most nagyon nehéz, az Úr azt mondja, hogy: „Haladj! Menj előre! Neked adtam az én Lelkemet! Ő vezet téged! Ne állj meg! Ne feküdj le pihenni! Haladj! Hogyha rossz idők vannak, akkor áthaladsz rajtuk, hogyha jó idők vannak, áthaladsz rajtuk és néha a jó idők után nehéz idők jönnek, de ugyanaz a Lélek, ugyanaz az Isten, aki szeret minket, ugyanaz az erő, ugyanaz a misszió. Haladj!" Mert ez a megújulás elsősorban rólam és Istenről szól.

Számomra fontos, hogy elfogadjam azt, amit Ő felajánl nekem. Ennek semmi köze az én terveimhez. Semmi köze ennek ahhoz, hogy mit érdemlek meg. En-

nek semmi köze nincs ahhoz, hogy eddig mit sikerült megtennem. Hanem ez egyedül Isten szeretetéről szól, Isten irgalmáról szól és Isten erejéről szól. Az ajándék, amit Ő felajánl, az Önmaga. A Lélek bennünk él.

Ez bámulatos! Én gondolom, hogy szeret élni néhány emberben a Lélek, de hogyha én választhatnám meg azt, hogy hol lakjon, és titeket, csodálatos embereket elnézlek, én azt mondanám, hogy „hát, őbenne lakjon... róla nem vagyok meggyőződve... Ő csodálatos lenne, de inkább másvalakiben legyen." De Isten nem így gondolkodik. Ő él és mindannyiunkban élni akar! Ez elképesztő! Nézz rá most a jobb oldaladon lévőre! Nézd a Szentlélek templomát! Mindnyájan. Hogyha ez a valóság, akkor el kell fogadnunk azt, amit Isten ajánl. Itt kezdődik el a mi megtérésünknek az útja és folyamata. Hogyha hozok egy születésnapi ajándékot, és oda akarom adni Ádámnak, akkor neki el kell fogadnia. Hogyha felajánlom neki, és ő azt mondja, hogy „Nem kell, köszönöm" és akarom adni neki, hogy ez a tied, fogadd el és ő azt mondja, hogy „nem, nem kell", akkor ezzel nem tudok mit kezdeni. Nem tudom beleerőltetni az ingébe vagy a zsebébe. Ugyanígy van Istennel is! Ő Önmagát ajánlja nekünk. És mi azt mondhatjuk erre, hogy „igen", vagy azt mondhatjuk, hogy „nem". Ti azt mondtátok, hogy „igen". De a probléma az, hogy folyamatosan ki kell mondanunk ezt az „igent"! Először azt mondani, hogy „igen", ez csodálatos. Itt kezdődik el az út. De aztán „igent" kell mondanunk újra, mindennap. Újra be kell töltekeznünk a Szentlélekkel mindennap, ha a Lélek erejében akarunk élni.

Az én kérdésem hozzátok az, hogy „igent" mondasz-e ma újra? Vagy úgy gondolod, hogy az az „igen", amit valamikor régen mondtál, az elég? Tovább mégy-e, tovább haladsz-e az úton? Megengeded-e az Úrnak, hogy megtérítse minden alkotóelemedet? Megengeded-e az Úrnak, hogy szentté tegyen téged? Vagy azt gondolod, hogy szentnek lenni, az csak a különleges emberek kiváltsága? Úgy nézel egy másik emberre, hogy „ő egy szent ember, de én nem vagyok szent ember"? Hogyha valaki azt mondja nekem: „Hát te nagyon szent ember vagy", én azonnal letagadom ezt, hogy „nem, nem, nem vagyok szent". Amikor valaki azt mondja nekem, hogy én szent ember vagyok, akkor én ezt úgy hallom, mintha ez egy lehetetlenség lenne. De az Úr azt mondja nekünk, hogy mindnyájunkat a szentségre hívott el. És hogy minket szentté tegyen, az az Istennek a dolga. De mi együtt kell, hogy működjünk Vele. Tudnunk kell, hogy Ő képes arra, hogy minket szent emberré tegyen, és meg kell, hogy engedjük Neki ezt.

A II. Vatikáni Zsinaton volt egy komoly ülés a karizmákról, a Lélek ajándékairól. Két nézőpont ütközött egymással. Az egyik nézőpont azt mondta, hogy a karizmák csak nagyon különleges embereknek adatnak. A másik nézőpont pedig azt mondta, hogy a karizmák mindenkinek adatnak. Miután a püspökök ezt megvitatták, úgy döntöttek, hogy a karizmák mindenki számára adatnak. Mégpedig a Lélek szabadon adja ezeket, azért, hogy felépítse az Egyházat. És ezért ülünk itt ma! Mi olyan emberek vagyunk, akikben működnek a karizmák, Isten ajándékai. Hogy az Úr miért nekünk adta őket, azt nem tudom. Én például néhányatoknak biztos nem adtam volna karizmákat. Egy interjúra hívtalak volna be, és megvizsgáltam volna, hogy milyen vagy, azelőtt, hogy adtam volna. Biztos, hogy át kellett volna menned egy teológiai vizsgán, de érdekes, hogy az Úr nem csinál ilyet, hanem szabadon adja bárkinek. És ez az Egyház tanítása!

Ugyanígy van a szentséggel kapcsolatban is. A megszentelődést szabadon adja az Úr mindannyiunknak! De el kell, hogy fogadjuk! És együtt kell működnünk Övele ebben, azért, hogy szent emberekké váljunk. De hogyha azt gondolom, a szent élet csak különleges embereknek való, akkor még csak meg sem próbálkozom azzal, hogy én is szent életet éljek. Meg kell értenünk tehát, hogy Isten mindannyiunknak azt mondja: „Legyél szent, élj szent életet!" És a szentség útja a folyamatos megtérés útja. A Szentlélek segítségével birkózunk meg életünk olyan területeivel, ahol bizony meg kell változnunk. Ez az előre vezető út a Karizmatikus Megújulás számára.

A Karizmatikus Megújulás te vagy meg én! Növekednünk kell! És birkóznunk kell a bűnöknek és a gyengeségeknek a területeivel az életünkben. Nem a saját magunk erejéből, hanem az Úrnak az erejéből! De fel kell ismernünk ezt a gyengeséget, és oda kell adni, át kell Neki adni és meg kell kérni Őt, hogy segítsen nekünk növekedni! Ahogy mi ránézünk a következő negyven évre, ez a kihívás van előttünk, hogy növekedjünk a Lélekben! Hogy egyre inkább a Lélek szeretetében és erejében járjunk. Hogy néha ne látásban, hanem hitben járjunk. Hogy azzá a néppé váljunk, amellyé az Úr akar tenni minket. És hogy megtegyük azokat a dolgokat, amelyekre minket megerősített és elhívott. Ez egy csodálatos kihívás! De ezt ugye, keblünkre kell ölelni! Igent kell mondanunk a megtérés folyamatosságára. Néha azt mondják az emberek, hogy a Karizmatikus Megújulásból elmúlt az erő. Ha ez igaz, akkor ez a te hibád, meg az én hibám, mert az erő fel van ajánlva! Csak be kell fogadnunk! És negyven év után vannak olyan emberek, akik leültek, hogy pihenjenek egy kicsit. Én nagyon szomorú vagyok, hogy most ezt mondom nektek. Nincsen pihenés a keresztények számára! Nyilván vannak csendes idők az Úrral, de nem annak van itt az ideje, hogy leálljunk azzal a

misszióval, amire Ő elhívott minket. Isten hívott el minket. Ő felruházott bennünket. De nekünk kell megcsinálni a munkát. Néha te megválaszthatod azt, hogy milyen munkát végzel. Én például eladó szeretnék lenni, vagy taxisofőr. Mi választjuk és ugye megfizetnek azért, hogy ezt a munkát végezzük. Néhány év után pedig nyugdíjat kapsz és többé nem vezetsz taxit, vagy nem vagy eladó a boltban. 65 éves vagyok, most már eljött az idő a pihenésre.

Az Úr ezt nem érti! Az Ő programjában ilyen nem szerepel. Azt mondja: „Én hívtalak téged. Felruháztalak, felkészítettelek. Mégpedig egy bizonyos munkára hívtalak téged. És mivel én hívtalak el, és én készítettelek és én ruháztalak fel, meg tudod csinálni, és akarom, hogy meg is csináld. És azt akarom, hogy egészen addig csináld, ameddig én haza nem hívlak. Nem lesz nyugdíjad, amikor 65 éves leszel, vagy 70, a jutalom akkor jön, amikor hazamész. Ez a kihívás! Az én hozzád intézett kérdésem tehát egyszerű: „Akarsz előrehaladni? Fogsz előrehaladni? Folyamatosan be fogod fogadni a Lélek erejét a te életedbe?" Ez az, amire szükségünk van! És erről szól ez a megújulás! Úgyhogy dicsérjük Istent a múltért, de még jobban dicsérjük azért, ami eljövendő. Fogadd be az Ő erejét! És tedd meg azt, amire Ő hívott téged! Ámen.

Charles Whitehead

(Ez az előadás a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás XVI. Országos Találkozóján, 2007. február 24-én hangzott el.)

A lelki kövekből álló ház – az Egyház –

Csáki Tibor atya lelkigyakorlatán, az egyik csendes imaidőben azon kellett elmélkednünk, mit is jelent nekünk az egyház. Utána a kiscsoportban megoszthattuk egymással, hogy ki, mire jutott. A legtöbben egy bürokratikus egyházról mondtak negatív kritikát. Én soha olyan világos képet nem kaptam semmiről, mint akkor az egyházról... Milyen szépen beszél Pál az Egyházról, arról, mit is jelent számára ez a szó, Egyház:

- *„mindazok Rómában, akik az Isten szerettei, akiket Ő elhívott és megszentelt..."*
- *„Isten gyülekezete, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszenteltteknek, azoknak, akiket Ő elhívott, és saját népévé tett, mindazokkal együtt, akik a mi Urunk Jézus Krisztus nevét segítségül hívják"*
- *„mindazok a szentek, akik Akhájában vannak..."*
- *„az Efezusban élő szentek és a Krisztus Jézusban hívőknek..."*
- *„mindazok a Krisztus Jézusban hívő szentek, akik Philippiben vannak..."*
- *„a Krisztusban megszentelt hívő testvérek, akik Kolosszéban élnek..."*
- *„a thesszalonikaiak gyülekezete Istenben..."* (Pál leveleinek első fejezeteiből idézve)

Milyen élő megfogalmazása ez az Egyháznak, a kihívottak közösségének. Egy élő, organikus testnek, mely tagjai által él! Igen, ez az Egyház, **Krisztus Teste**. Jézus ma is földön élő, ma is földön járó Teste. Krisztus általa van jelen a mi szegény, agyongyötört bolygónkon. És Szent Lelkével tartja velünk a kapcsolatot. Hiszen arra választott ki minket, hogy munkatársai legyünk a földön, és Isten szent népe.

Másrészt az Egyház **Jézus áldozatának emlékezete**. Ha valaki valami nagyot tett az emberiségért, társai méltó emléket állítottak neki, épp azért, hogy cselekedete semmiképpen ne menjen feledésbe. A történelemkönyvek megőrizték a múltat a jelenkor számára. A Biblia tanúságán kívül, mi keresztények vagyunk Krisztus tettének élő emlékezete. Égő mécsként ragyogunk. Mohamed tanítása a tanítványai által van jelen a világban! *„Ámde itt nagyobb van..."* (Mt 12,41-42), mint Mohamed. Buddhisták őrzik a megvilágosodott Szikharta herceg tanításait magukban! *„Ámde itt nagyobb van..."* Buddhánál. Mi Isten Felszenteltjének vagyunk az élő tanítványai! Mi az Ő szavait és szavainak igaz

voltát éltetjük tovább magunkban. Erre tettük fel életünket, ha valóban tanítványai vagyunk. Pál azt írja levelében Timóteusnak: *„Egy harcos sem elegyedik bele a mindennapi élet gondjaiba, hogy megnyerje annak tetszését, aki harcosává fogadta."* (2Tim 2,4) Csakhogy Európa már elszokott a csatározásoktól. Ezért nem tudja, hogy egy francia királyi gárdista nem járt henteshez, hanem rábízta magát a Királyi Gárdára. És akik most harcolnak, azok sem a napi tőzsdehelyzetet figyelik – hanem egész életükkel odaállnak az ügy mellé, amit képviselnek. Legyenek természetvédők, vagy állatbarátok, vagy akár az ENSZ békefenntartó erői. De mi nem akármilyen ügy mögé álltunk oda teljes életünkkel, hanem Isten világot megváltó tervébe – ha beleálltunk egyáltalán. Igaz, nem vagyunk mindannyian tanítók, próféták, apostolok, de környezetünk mindnyájunknak van! Mindenhol lehet Isten békéjével evangelizálni hétköznapi dolgokban.

Egy biztos. Isten ügye rajtunk múlik! Nem angyalokat választott ki munkatársának, hanem egyszerű, hétköznapi embereket. Téged és engem. Ha mi nem képviseljük, akkor ki? A muzulmán férfiak ötször borulnak le naponta Isten előtt templomaikban, vagy ahol éppen vannak. De hogyan állunk ezzel mi, keresztények? Bizony, az ő buzgóságuk megszégyenít minket, pedig értük, muzulmánokért sem halt meg más, csak Jézus! Szikhárta herceg megvilágosodott, Buddha lett, és később meghalt. De őérte sem támadt fel senki más, mint a mi jó Urunk, Jézus...

Az egyház nem szervezet, az **Egyház mi vagyunk**! Mi, jelenleg élő hívek. Belőlünk áll, és rajtunk múlik, a mi hitünkön. Amilyen élő a hitünk, olyanná formáljuk. Jobb nem lehet nálunk, mint akik alkotjuk! Személyiségünkön, elkötelezettségünkön, és egyéni képességeinken is sok múlik.

Szeretem a Jelenések könyvében megrajzolt Egyház képét: *„Megfordultam, hogy lássam a hangot, amely velem beszelt; és amikor megfordultam, hét arany gyertyatartót láttam, és a hét arany gyertyatartó között az Emberfiához hasonlót... a hét csillag titka a hét egyház angyala; és a hét gyertyatartó a hét egyház."* Jézus ezzel a kinyilatkoztatással elmondja, Ő hogyan tekint az Egyházra, mint **gyertyatartóra, a világ világosságára. Akkor tölti be szerepét, ha mint fény, az Élet fénye van jelen a világban!** Jézus másik üzenete az, hogy Ő maga jár a gyertyatartók között! Azaz tud dolgainkról. Ezt üzeni: *„Így szól, aki a hét csillagot tartja a jobbjában, aki a hét arany gyertyatartó között jár: Ismerem cselekedeteidet, fáradozásodat és béketűrésedet... Ismerem szorongatásodat és szegénységedet... ismerem műveidet, hitedet, szeretetedet, szolgálatodat és béketűrésedet, és utóbbi tetteidet..."* (Jel 1,12-21) Jézus Krisztus mindegyik üzenete ezzel kezdődik: TUDOK RÓLATOK! Tud rólunk, akár a neszmélyi, akár a pesti Ferenciek téri templomban, Szolnokon, Egerben, Debrecenben vagy bármely kis falucska templomában járunk! Csak az a kérdés, hogy mi is úgy tekintünk-e közösségünkre, ahogyan az Úr? Úgy tekintünk-e rá, mint **hétkarú színarany gyertyatartóra, amely mellett az Úr halad**, vagy csak kötelességből, megszokásból megyünk el a Szentmisére... mert minden egyes Szentmise Jézus Krisztus megdicsőülése közöttünk!?

Ám mire való a gyertyatartó, ha nem arra, hogy megvilágítsa a sötétséget? Képzeld el, hogy szomszédod egy gyönyörű ólomkristály csillár alatt vaksötétben ülne, mert még nem kötötte be az elektromos hálózatba. Mit mondanál? Azt, hogy szegénynek nincs ki a négy kereke! Arról nem is szólva, hogy olyan lámpának, ami nem világít, az ég adta világon semmi értelme nem lenne. Mégis hány gyülekezet, hány templomi közösség él fény nélkül, szeretet nélkül, Szentlélek nélkül, sötétben... Pedig nem lehet csalni, mert a fa is gyümölcséről ismerszik meg! Vajon hány keresztény él ma Istennel való élő kapcsolat nélkül? Sok templom hideg, rideg, élettelen, kihalt hely – élet és virulás nélkül. Tisztelet a kivételnek. Közömbösen megyünk el a padsorokban egymás mellett, mint idegenek. És nem egymást nem ismerjük, hanem az Istent. „Felemeljük a szívünket" – mondjuk anélkül, hogy elérné szívünket-lelkünket... Pedig kik vagyunk? Jézus Krisztus földön járó Teste. Jézus kereszten hozott áldozatának égő mécsese. És – Anya. **Anyaszentegyház**, mert Isten gyermekeit szüljük a világra. Olyan gyermekeket, *„akik nem a vérből, sem a test ösztönéből, sem a férfi akaratából, hanem Istenből születtek"* (Jn 1,13). Istenből, Szent Lélekből, Jézus Vére által, örök életre. Fiak vagyunk, és fiakat szülünk. Isten fiait. *„Mindazoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek, akik hisznek nevében"* (Jn 1,12). Ámen.

Andrea

Isten jelenlétének megérzése

- A lovas oktatástól a misztikáig -

Christian Parmantier interjúja Francoise Bouchard-ral, akinek Jézus „A Szívek megtérésének üzeneteit" adta.

» *Francoise, volt-e hit az Önök családjában?*

« Igen, volt, de én nem kaptam vallásos nevelést. Amikor kicsi voltam, nagyon vonzott az én spanyol nagymamám, aki nagyon buzgó volt, és igazán szívesen mentem volna vele szentmisére. De ez nem volt lehetséges, mert az én szüleim nem voltak gyakorló hívők. Tehát én sem voltam gyakorló. Mégis mindig tudtam, hogy Isten létezik, tudtam, mi a bűn, de hogy erre hogyan jöttem rá, azt nem tudom.

» *De azért megkeresztelték?*

« Igen, 1961. január elsején, Szűz Mária ünnepén, amikor három és fél hónapos voltam.

» *Mi élteti azt, aki nem kapott vallásos nevelést?*

« Én szomorúságban éltem, mert anyámat mindig igénybe vette a hivatása. Radiológus orvos volt, este, éjjel, egyik vagy másik hétvégén mindig behívták szolgálatra. Nagyon szerettem anyámat, és hiányzott nekem. Ellenben apám, aki fordító volt, mindig otthon volt. De a vele való kapcsolatom mindig nagyon feszült volt, és egész gyermekkoromban szenvedtem a szeretet hiányától. Esténként, amikor boldogtalan voltam, szívemben imádkoztam Szűz Máriához, anélkül, hogy az iméról igazából tudtam volna.

Amikor 18 éves lettem, a lovaglás oktatására kezdtem készülni, ami oda vezetett, hogy tanítottam a tréningezést, és tíz éven át részt vettem a versenyzésben, mindaddig a napig, amíg 33 éves koromban Jézus meg nem érkezett.

» *Ön nagyon szeretheti a lovakat!?*

« Ő igen, letettem az érettségit, és teljesen a lovak társaságában akartam dolgozni, mert ott találtam meg a nekem oly nagyon hiányzó szeretetet. A ló valóban csodálatos teremtmény. A szüleim nem akarták, hogy ezt a mesterséget folytassam, de én azt mondtam: „én ezt fogom csinálni." Tours-ban két évet kellett eltöltenem nyelvi fakultáson. Ugyanakkor készültem arra, hogy a lovaglásban jó szintet érjek el. Két év után mint oktató távoztam. Mint kitüntetett, autonóm módon élhettem. De ez az időszak nagyon fájdalmas volt. Egy kicsit mindenfélébe belefogtam, szükségem volt rá, hogy úgy éljek, hogy találkozzam a szeretettel, és azt tegyem, amit akarok.

Az 1980-81-es években sikerült lovas-oktatóvá lennem, és úgy kívántam élni, hogy oktatás helyett megpróbáljak egy kicsit mindenben a lovak kedvére tenni.

Ahogy most emlékszem, mindez La Baule-ban történt meg velem, a tenger partján. Hirtelen nagyon erősen éreztem Isten jelenlétét. Ez rendkívüli volt. Este 10 óra volt, de még világos nappal, és ez a jelenlét körülbelül félórát tartott. Ezt mondtam magamnak: „Milyen kár, hogy ezt az isteni jelenlétet nem érzem minden időben. Mennyire szeretném így birtokolni Istent mindennap." És szomorú voltam. Így szóltam tehát: „Istenem, biztos vagyok benne, hogy te létezel. Ezt érzem, de a tisztítótűzben túl későn tudnám meg, mert nekem olyan Istenre van szükségem, aki jelen van." Nem akartam olyan Istent, aki „a könyvekben van", aki távoli, ahogy azt a templomba járóknál megfigyeltem.

1982-ben két évre Bergerac-ba mentem dolgozni, de nagyon egyedül éreztem magamat. Hirtelen rám tört a szomjúság Isten iránt. Olvastam könyveket, melyek szóltak egy kissé Istenről, de nekem semmit sem adtak. Órákat töltöttem azzal, hogy szóltam Istenhez, de semmi sem változott. Ez több hónapon át tartott.

Egyik nap, azt hiszem 1983-ban, miközben egy templom előtt mentem el, szükségét éreztem annak, hogy bemenjek. Ott újból megéreztem az isteni jelenlétet. Megrendülten jöttem ki. Három hónap múlva meglátogattam a nővéremet Angers-ban. Ő tényleg felfedezte Istent. Gyakorló és nagyon komoly hívő lett. Ez volt anyám megtérésének ideje is. Csak én maradtam, aki mint a „csúf kis kacsa", a maga kénye-kedve szerint akart élni.

Angers-ban beléptem egy nagyon szép templomba, a Notre-Dames des Victoires-ba. Hirtelen szükségét éreztem, hogy gyónjak. Tudtam, hogy vannak szentségek. Volt ott egy atya, aki gyóntatott. Valami oda hajtott, könnyekkel a szememben beléptem, és arra kérem, hogy gyóntasson meg, figyelmeztetve, nem tudom, hogy kell. Ez volt életem első gyónása. Sírtam, miközben megvallottam minden bűnömet.

Megsejtettem a fényt, melyre Jézus hív minket. Semmit nem akartam megtartani magamnak, hogy legyen minden tiszta, rendes Jézus előtt. Az atya meghallgatott engem, és megadta Isten bocsánatát. Utána mehettem áldozni.

» *Mindenféle előismeret nélkül?*

« Igen, anélkül, hogy tanultam volna, mégis ismertem minden bűnt és a katekizmus nagy részét. Hogy hogyan? Furcsa történet. Az atya jól kikérdezett minden értelemben, mindarról, amit életemben tettem és azt mondta nekem, hogy mehetek áldozni, fel vagyok készülve.

Később még egyszer eltávolodtam az egyháztól: nem volt, aki segítsen.... akkor a diplomamunkámon dolgoztam a Saumur-i Ecole Normale-ban. A szeretetet keresve találkoztam gyermekeim apjával, aki ott dolgozott. Éppen válófélben volt egy egyházi házasságból. Tudtam, hogy ez nem jó, de imádkoztam Máriához, mondván, ne engedjen engem bűnt elkövetni. De ez hiábavaló volt, mert mégis a bűn felé fordultam, vagyis a polgári házasság felé. Sem Jézus, sem Mária nem válaszolt nekem, mert a bűnt választottam...

» *Elhagyta tehát a keresztény életet?*

« Nem voltam igazán gyakorló. Szomjaztam Isten jelenlétére, de azt mondtam magamban, hogy ez a földön nem lehetséges. Azt mondtam tehát Jézusnak: „Nem akarok gyakorló hívő lenni, ha nem érzem a Te Jelenlétedet, a Te Szeretetedet." Valóban azt akartam érezni, hogy Isten szeret engem.

Egy idő után, 1987-ben megérkeztem Fontainebleau-ba. 1984. januárjától szinte minden hétvégét akadályugrató versenyekkel töltöttem. Ez volt az életem. A lovas akadályugratás volt a szenvedélyem.

» *És a foglalkozása?*

« Nem folytattam a lovastréner foglalkozást. Volt két saját lovam, melyeket mindennap versenyre készítettem fel, és még dolgoztam a tulajdonos néhány lovával, hogy segítsek neki. Mindennap órákat töltöttem a lovakkal. Isten már nem létezett számomra.

Látszólag boldog voltam, földi értelemben, a családom jól volt, mindenem megvolt, de néhány év után szomorúnak éreztem magam, Üresség volt bennem. Azt kérdeztem magamtól: „Hogy lehet, hogy nem érzem jól magam, holott emberileg mindenem megvan?"

Hirtelen, 1983 egyik napján újra vad szomjúságot éreztem Isten iránt, amikor a lakás folyosóján mentem Fontainebleau-ban. Hirtelen egy fény kerített hatalmába: „Hiszen ez Isten, aki oly nagyon kell nekem." Sietve rávetettem magam a régi vallásos könyvekre, de azok nem csillapították szomjamat.

» *Nem volt Bibliája?*

« Volt, de nem volt kedvem olvasni. Túl bonyolultnak tűnt számomra.

» *És az Evangélium?*

« Ismertem az Evangéliumot, valamikor egyszer vagy kétszer olvastam, de én Istent akartam érezni.

» *Mióta ismeri az Evangéliumot?*

« Nem tudok rá visszaemlékezni. Ez a szomjúság napok óta tartott, és beszéltem róla anyámnak, aki kifejezte örömét, amiért látta, hogy Isten felé fordultam. Javasolta, hogy kölcsönad nekem egy könyvet egy görög ortodox nőtől, akihez Jézus beszélt. Ez Vassula volt. Nem voltam meggyőződve az ilyen dolgokról, és vonakodtam elfogadni. De amikor elmentem meglátogatni az anyámat, odatette nekem Vassula egyik könyvét, amit este megtaláltam. Olyannak találtam Jézus jelenlétét, amilyennek én kívántam. Másnap elolvastam a második könyvet, és a következő nap a harmadikat. Amikor magamhoz tértem, elkezdtem imádkozni. Körülbelül hat hónapon át, úgy, ahogy tudtam.

1994 januárjában elmentem lelkigyakorlatra Nemours-ba a Betlehemi Kis Nővérekhez. Egy csendes idő során az eléggé sötét kápolnában a fejem teljesen magától jobbra fordult, majd balra, Jézus és Mária ikonja felé, mintha valaki fogná, hogy forgassa. Majd felemelkedett a fejem, és egy nagy mosoly rajzolódott ki a számon, és anélkül, hogy tudtam volna miért, ezt hallottam: „Én vagyok a te őrangyalod." Majd azt mondtam magamban: „Rosszul leszek."

Hazatérésem után másnap megmaradt bennem egy rendkívüli béke érzése: elkezdtem imádkozni a rózsafüzért, és a rózsafüzér végén nagyon tisztán hallottam egy mondatot a megtérésem érdekében, és ez békével töltött el. Ez számomra természetesnek tűnt. Nem kérdeztem, ki szól hozzám.

» *Hol hallotta ezt?*

« Azt hiszem, a fülemmel. De még ha befogom, akkor is hallom. Ugyanúgy, ahogyan Jézust hallom. Ez nagyon világos dolog a számomra. Amikor ez a szentáldozás pillanatában érkezik, ha a hang erős, és ha

kevesen vannak a misén, félek, hogy meghallják az emberek mellettem.

1994. január 28-án, amikor befejeztem a rózsafüzért, ezt mondta a hang: „Vedd a tolladat és írj!"

Tudtam, hogy vannak rossz jelenségek (automatikus írás) és féltem tőle. Így válaszoltam: „Nem tudom biztosan, hogy mit kell tennem. Én nem írnék, de ha te vagy, Istenem, igazold magad, és használd az én kezemet." Ülök, és látom, amint a kezem megmozdul, veszi a tollat, és írni kezd a papíron... Akkor teljes erőmből kértem Szent Mihályt és Istent, annyira féltem, hogy ez a démon. De a kezem vezetve elkezdett írni. Ugyanakkor az, aki hozzám szólt, úgy mutatkozott be, mint az őrangyalom, és békével teli három-négy nagy oldalt diktált nekem. Megmondott mindent, amit az életemben tettem, mindazt, ami nem volt jó, és hogy Jézus mennyire szeret engem. Hallgattam, ugyanakkor a kezem mozgásban maradt.

» *Emlékszik a folytatásra?*

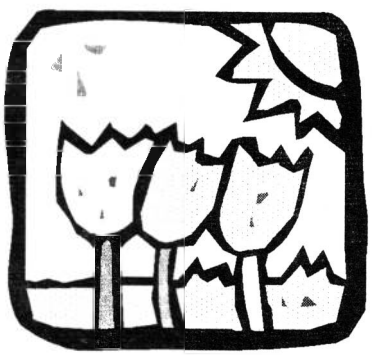
« Igen, emlékszem. Nagy békesség volt bennem, az volt a benyomásom, hogy az angyalomat mindig ismertem, mint egy testvért.

» *Hogyan mutatkozott be?*

« Ezt mondta: „Én vagyok az őrangyalod... térden álló Aenout." Nem értettem, és megismételtem: „Térden álló?" Azután leírta és elmondta háromszor: „térden álló Aenout". Mindig ez a név maradt. Azt mondta, hogy szeráf.

» *Megőrizte ezt a szöveget?*

« Nem, később elégettem, a kételkedés idején. Amikor a következő nap imádkoztam a rózsafüzért, az angyalom visszatért. Kis, kerek írással vezette a kezemet, még kisebbel, mint a mostani. Hirtelen egy nagyon erős jelenlét következett, ami megrendített. Az írás váratlanul nagyobb lett, és a kezem ezt írta: „A Szeretet van itt. Jézus van itt. Mária is itt van." Teljesen elolvadtam és meghatódtam. Majd ezt mondta nekem: „Akarsz-e hallgatni engem? Mindennap el fogok jönni, és tanítani foglak." Ezt tette hét hónapig, és én a megtérés útjára léptem.

» *Megint járult szentségekhez, szentgyónáshoz, szentáldozáshoz?*

« Sem szentáldozáshoz, sem szentgyónáshoz, nem volt „jogom", mert halálos bűnben éltem, mivel polgári házasságot kötöttem egy olyan férfival, aki előtte egyházi házasságot kötött. 1993 óta jártam szentmisére anélkül, hogy szentségekhez járultam volna.

» *A gyermekei apja követte-e Önt?*

« Igen, a lovaglásban, „a lábuk a földön jár" (szólásmondás). Jól látta, hogy nem én vagyok, aki ezt kitalálja. Ugyanakkor megtérve ő is megilletődött volt kezdetben. Jézus elkezdett tanítani engem. De a nagy probléma az volt, hogy nagyon sok kételyem volt. Ez szörnyű volt, kínlódás, főleg, hogy voltak olyan szavak, amelyek nem Jézustól származtak, összevissza történetek, melyek sétafikáltak benne. Már azt sem tudtam, hol áll a fejem.

» *Más is keveredett bele?*

« Teljesen, és már nem ismeretem ki magam. Már azt akartam kérni Jézustól, hogy rajzoljon minden mondata végére egy keresztet, hogy biztos legyek benne, hogy ez Tőle való. Majd azt mondtam magamnak, hogy ez semmit sem bizonyít.

» *Az írás független az Ön akaratától?*

« Nem, mert szabadon megállíthatom, ez olyan, mintha megfognák valakinek a kezét, hogy segítsék az írását. A kéz érzi az erőt, ami mozgatja, ez nem az én megszokott írásom. Ha tévedek annak megértésében, amit hallok, a kezem már nem mozdul, Jézus megakadályozza, hogy folytassam.

» *És a másik esetben hogyan történt?*

« Írtam, de nem voltam jól.

» *Ez ugyanaz az írás?*

« Hasonlít hozzá.

» *Ön nem tud különbséget tenni?*

« Nem figyeltem rá. Mindent elégettem. Két és fél hónapos kínlódás volt. Nem volt egy pap sem, nem volt senki, teljesen egyedül voltam mindezzel, micsoda szenvedés ... Ezt mondtam magamban: érzem Jézus jelenlétét, van itt valami, amit mindig kerestem, és mellette ott vannak mindenféle „zöldségek". Azt kérdeztem magamtól: Melyik atya lenne képes ilyen dolgokat végighallgatni?

» *Miféle zöldségek?*

« Egyik nap kaptam egy egész oldalnyi egyre erősebb szemrehányást ... a lap végén már nagyon rossz volt, egyre sértőbb lett. Kedvem támadt otthagyni mindent... Ekkor telefonáltam egy barátomnak, aki megnevezte D. atyát (későbbi lelkiatyámat). Azonnal meglátogattam a templomban. Az emberek kö-

zül, akik ott vártak, egyesek azt mondták: „Úgy tűnik, nagy megkülönböztető képességgel rendelkezik." Mások azt mondták: „Tudja, ő nagyon kemény." Két és fél hónapon át írt papírjaimmal elkezdtem félni. Láttam kijönni a gyóntatószékből. Nagyon magas volt, és egyáltalán nem látszott könnyűnek. Közeledtem hozzá, és mondtam: „Ugye Ön D. atya?" Hirtelen hangon válaszolt: „Miért?" „Beszélni szeretnék Önnel" – és folytak a könnyeim. Rám nézett, belelapozott egy füzetbe, és azt mondta nekem: „Nos, ez itt Jézus." Azt válaszoltam: „De nem, Önnek mindent el kell olvasnia, hátha ez a démontól való." Újra megnézett még néhány oldalt. „Nem, ez Jézustól való." „Bizonyára téved, biztosan van valami a démontól." „Ahogy én látom, ez Jézustól jön." Majd imádkozott – kétségtelenül Pio atyához –, végül én ezt mondtam neki: „Nem megyek el, nem akarok rossz dolgokkal élni, inkább ne halljak semmit." Arra kért, fejtsem ki, hogyan történt mindez... Úgy sírtam, mint egy kisgyerek... Mivel zordnak látszott, nem tudtam, mit gondol. Majd hirtelen ezt mondta: „Jól van, az egyház nevében megparancsolom, hogy higgyen." Én így válaszoltam: „Jaj nem, ez lehetetlen. Biztos vagyok benne, hogy vannak benne rossz dolgok." „Én azt parancsolom, hogy higgyen, vállalom a felelősséget. Ezentúl, ha hallja a hangot, kérje meg, hogy mindannyiszor mondja ki ezt: Dicsőség Jézus Krisztusnak, Isten és Mária Fiának! Mert a démon képtelen ezt kimondani. Ha nem hallaná, Jézus Krisztus nevében mindent utasítson vissza." Amikor hazatértem, ezt mondta Jézus: „Őt adom neked, mint lelki vezetődet." Azt mondtam Jézusnak: „Én erre képtelen vagyok, ő nagyon kemény, nekem olyanra van szükségem, aki kedves, finom..." Nem tudtam, hogy nekem az ő erősségére van szükségem... Nem azért, mert megparancsolta, hogy higgyek. Ez mindjárt könnyű lett. A harc néhány hónapig folytatódott. Kételkedtem. Mindig azt hittem, hogy belekeveredhetnek rossz szavak.

» *Miben állapodtak meg a lelkiatyjával?*

« Megkérdezte, hogyan élek. Bevallottam neki a halálos bűnt, amiben élek (polgári házasságban egy elvált, egyházi házasságot kötött férfivel), és hogy Jézus azt kérte, azonnal teljesen hagyjam el ezt a bűnt. Részemről, amikor látomásom volt Jézus tekintetéről, azt mondtam magamnak: „Be van fejezve, ebben a bűnben soha többé nem tudok már élni."

» *Vagyis látomása volt Jézus tekintetéről?*

« Megmutatta nekem az arcát. Az ő tekintetét, ahogy most is látom minden alkalommal, ha összeszedem magam, hogy imádkozzak. Találkozom az ő kék szemeivel, belém hatol a szeretet tekintetével.

» *És az írással?*

« Amikor írok, a füzetemet nézem, de ha felemelem a fejemet, újból találkozom a tekintetével.

» *Az első alkalomtól fogva?*

« Ez hangsúlyozottan így ment. Kezdetben a szent lepel Jézus arcát néztem, azt kérte tőlem. Majd a képen túl megláttam Jézust, az arcát, most pedig már mindig látom, ha odafigyelve imádkozom. Ő megadja nekem, hogy lássam, még írás nélkül is.

» *Hol van ez a kép, Önben?*

« Nem kívül van, és mindenütt megjelenik. Most Ön mellett látom, látom a mosolyát Ön mellett. Mindegy, hol vagyok, ott, ahol vagyok, ha kérem, megtalálom a tekintetét. Mondtam tehát a lelkiatyámnak, hogy Jézus azt kéri tőlem, hogy tisztaságban éljek, mert nagyon súlyos dolog házasságtörésben élni. A pokol és a tisztítótűz legmélyebb helyei tele vannak olyan lelkekkel, akik tisztátalanságban éltek, tehát ők a kínok kínját szenvedik... Nem lehet Jézussal bensőségesen találkozni, ha valaki tisztátalanságban él, mert ez teljesen legátolja az Ő Szeretetét. Jézus nekünk a tisztaságot, az igazságot hirdette, de ha mi ezt nem akarjuk, visszavonul, mert Ő nem kényszeríti ránk magát. Az ember tehát magának választja a szenvedést. D. atya rám nézett, és azt mondta nekem: „Ehhez kegyelem kell." Erre ezt válaszoltam: „Ha Jézusra nézek, többé nem tudok vétkezni." Azelőtt ezt mondta: „Ez a démon." Most pedig: „Ez Jézus." Az az idő elmúlt. Tizenkét éve. Az annyi szenvedéssel járó tisztulást a Világosság művelte. Tudtam, hogy érzem ezt a szeretetet, ezt a szentséget, de féltem a démontól. Időnként folyamatosan kételkedtem az Istenbe vetett bizalmam hiánya miatt. Nem volt megkülönböztető képességem, mert azelőtt soha nem imádkoztam igazán. Tizenkét év után látom a gyümölcsöket, látom az egyre mélyebb bensőséges kapcsolatot az Úrral. A lelkiatyám ezt mondta nekem: „Mindig tegye meg Jézus akaratát!"

» *És a gyermekek apja?*

« Miután megérintette őt az üzenet – gondolom mélyen –, elfordult. Elment. Jézus azt kérte tőlem, hogy teljesen fogadjam el az Evangélium és a katekizmus igazságát: ezért nem tudtam kompromisszumot kötni a rosszal. Tiszta, világos lett számomra, mit kér tőlem Jézus: Ő a rosszat nem fogadta el.

— FOLYTATÁSA KÖVETKEZIK! —

Magamról néhány szó...

TANÚSÁGTÉTEL

Először is szeretnék bemutatkozni... A becses nevem Pozsonyi Gábor Attila, egy egészen egyszerű laikus, aki ezeken az oldalakon is szeretné megvallani katolikus hitét.

Néhány konkrét adatom: Hévízen élek, és itt is dolgozom egy szálloda éttermében, mint felszolgáló. 32 éves vagyok, és feleségemmel, Viktóriával, hosszú évek imádsága és böjtje után megkaptuk azt a kegyelmet, hogy gyermekünk születhessen. 2005. december 9-én megszületett Anna, aki nevének megfelelően valóban „Isten kegyelme".

A bemutatkozáshoz részemről mindig, szinte elválaszthatatlanul hozzátartozik egy kis tanúságtétel is. Úgy gondolom az ezt felölelő történet is van olyan fontos, és megemlítésre méltó, mint az, hogy hova jártam iskolába, vagy hogy hány éves vagyok. A történet a „szokásos", voltam és léteztem, egyszer pedig lettem, és élni kezdtem.

Amikor egyszer a rózsafüzér imádkozása közben átgondoltam az életemet is, észrevettem, hogy mennyi párhuzamos vonás van az Örvendetes Rózsafüzér sorai, amelyben Jézus születése és gyermekkora rajzolódik ki, és az én kis újjászületésem között, hiszen ahogy a történelemben közénk jött Isten Fia, a mi Urunk Jézus Krisztus, úgy született meg bennem is Ő, az Úr. Ezért az Örvendetes szerkezetébe foglaltan - természetesen minden komolyabb analógia nélkül – megpróbálom elmesélni eddigi életemet:

„...Jézus, akit te, szent Szűz,
a Szentlélektől fogantál."

1974 a születésem dátuma, mind a testi születésemé, mind a lelki újjászületésemé, hiszen rögtön, ahogy megláttam a napvilágot, meg is kereszteltek a Katolikus Egyház szertartása szerint. A gyermekkorom eléggé zűrös volt, sokat betegeskedtem (asztma), szüleim 7 éves koromban, hatalmas csetepaték után elváltak. Ebből mindenki gondolhatja, hogy a vallás nem igazán lett része életüknek. Hála a Jóistennek, hogy nagymamám igazi katolikus keresztény, aki megtanította nekem és három évvel fiatalabb öcsémnek a hit alapjait, az imádságokat, a liturgiát stb., hittanra is beíratott minket, és a Szentmisére is sűrűn elvitt. Megtörténtek a „szokásos dolgok" is: elvégeztem első gyónásomat, majd elsőáldozó lettem, aztán bérmálkoztam. Ám se a hittan, se az egyházi hitélet nem ragadott magával, így el is távolodtam a vallástól, vagy inkább úgy mondanám a mostani tapasztalataim alapján, hogy a vallás kapujától, hiszen nem igazán léptem be a hit csodálatos világába, Jézus Krisztus ölébe.

„...Jézus, akit te, szent Szűz,
Erzsébetet látogatván hordoztál."

Visszagondolva kamaszkoromra, csodálattal veszem észre azt a feltétel nélküli gondoskodást, és szeretetteljes „navigálást", amelyekben részesített az Úr, annak ellenére, hogy hűtlen lettem Hozzá, és a pokol legmélyebb bugyraival játszadoztam.

Nagyon fiatalon, körülbelül 16-17 éves koromban (sic!) az alkohol rabja lettem. Elég jó tanuló voltam, de a szakközépiskolát otthagyva egy kétéves pincértanfolyamot végeztem el. 19 éves voltam, mikor megismerkedtem jelenlegi feleségemmel, aminek története egy egész regényt tesz ki (mindent elsöprő szerelem – „lányrablás" /mármint tőlem/ – ukrán „maffia" – visszarablás – ellenséges fogadtatás – több év múlva révbe érés, stb.). 25 éves koromban, mikor már több munkahelyről is kitettek az alkohol miatt, valamint megéreztem, hogy rosszul mennek a dolgok, mind családomban (ideértve Vikit is, aki akkor még csak barátnőm volt), mind önmagamban, elhatároztam, hogy leszokom az italról.

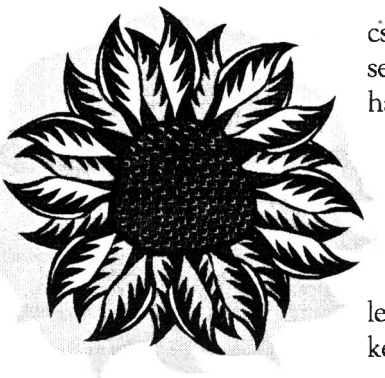
Aki nem volt hasonló helyzetben, annak még csak fogalma sem lehet arról, hogy ehhez miféle hatalmas nagy elhatározás és erő kell. Erőtlen jellememet számításba véve itt lépett be életembe közvetlenül az Úr, és innentől kezdve, mondhatnám, hogy „vállvetve" küzdöttünk megmaradásomért és újjászületésemért. Az első ital nélküli hét rettenetes volt, nem mentem be elvonóra, hanem otthon vészeltem át a delírium tremens-et.

Elkezdtem mondogatni a Miatyánkot, pontosabban a Miatyánk töredékeit, ugyanis már nem emlékeztem pontosan a szövegre. Rá öt hónapra kórházba kerültem a gerincemmel, mozdulni se tudtam (a történet lényegéhez tartozik, hogy a kórház közvetlen szomszédságában van az alkoholelvonó, amire az ablakból pont

ráláttam). A főorvosnő (specialista) azt mondta, hogy 99%, hogy gerincsérv, amelyet meg kell operálni. Ekkor elkezdtem imádkozni (Vikivel együtt), hogy ne kelljen kés alá feküdnöm. Elkezdtem jobban lenni, a fájdalmam is alábbhagyott, majd az MR is kimutatta, hogy „csak" egy idegbecsípődés. Ekkor fogadtam meg, hogy ezentúl minden este imádkozni fogok. Ezt be is tartottam.

„...Jézus, akit te, szent Szűz a világra szültél."

Egy-két hónap múlva, úgy 1999 novembere táján, csak úgy a kezembe vettem feleségem ajándékba kapott Károli-féle Bibliáját, és elkezdtem idézeteket kiírni Máté evangéliumából és Szent Pál leveleiből, és ekkor történt meg az én valódi „Pál-fordulásom". Az Úré lettem. Ezt képtelenség leírni vagy kifejezni. Valahogy megértettem mindent. A világ kitágult, vagy valami hasonló. Más színű lett. Éreztem, tudtam, hogy Isten ott van velem, és hogy szeret. Minden gondolatomat, a nap minden pillanatában, teljesen lefoglalta Isten. Mindenben, mindenhol Őt láttam, Ő mosolygott rám. A szívem úgy kalapált, hogy szinte fájt, a fejem zúgott, szédültem. Azt hiszem, a szerelem szó az, amivel le lehetne írni ezt az érzést. Szerelmes lettem Istenbe. Mégis szomorú voltam, akkor számomra megmagyarázhatatlanul. Az egyik éjjel, mikor éppen egyedül voltam és imádkoztam, kitört belőlem a zokogás. Annyira erős volt, hogy legalább egy óráig nem tudtam abbahagyni, és később is újra és újra kitört rajtam. Éreztem, hogy valami hiányzik... Én éreztem, hogy valami hiányzik.

„...Jézus, akit te, szent Szűz, a templomban bemutattál."

Tehát a semmi bűntől vissza nem riadó emberke egyszer csak meghalt. Felébredtem, és lassan, a tündöklő fénytől pislogva, látni kezdtem. Ettől fogva életem egy hatalmas fordulatot vett. Szakítottam mindennel, ami visszaránthat előző életembe. Gyülekezetet indultam keresni. Gyülekezetet, mert bár katolikusnak kereszteltek, a protestánsokhoz húzott a szívem, azt gondoltam, hogy én csakis protestáns lehetek, csak azt kell eldöntenem, hogy melyik felekezethez fogok járni. Nem igazán szerettem a katolikusokat. A szokásos előítéletek, sztereotípiák, prekoncepciók engem se győztek meg a katolikus vallás igazságáról. Igazából semmit sem tudtam a vallásról, az egyházakról, sem Jézusról. Amiket hittanórákon tanultam (ha egyáltalán megtanultam azokat), mind elfelejtettem. Elkezdtem hát megismerkedni velük. A szabadidőm minden percét, minden gondolatát erre fordítottam, megvettem egy csomó könyvet, és csak olvastam és olvastam, és gondolkodtam Jézusról, a kereszténységről, a történelemről és természetesen a Bibliáról. Én, a lusta gyermek, akit soha semmi sem érdekelt...

Valami ellenállhatatlan vágy űzött, képtelen voltam szabadulni tőle. A Szentírás szinte mindig a kezem ügyében volt, s amikor csak tehettem, olvastam. És írtam. Jegyzeteket készítettem, kimásoltam kézzel a Szentírás szinte összes könyvét (a teljes Újszövetséget, valamint a prófétákat, és a bölcsességi irodalmat) egyrészről, hogy memorizáljam, másrészről, hogy a belőlük származó gondolataimat hozzáírjam.

Teltek a hónapok, s egyszer csak egy csodálatos, és hatalmas kép kezdett felsejleni a szemem előtt: a Katolikus Egyház. Rengeteg apró kis jel segített ebben, amelyek egyre jobban összeálltak. Kezdett felsejleni a látható mögött a láthatatlan. Megértettem az Egyház tanítását, rendre beigazolódtak a dogmák, míg az ellenvetések összeomlottak. Mind a lelkemben, mind az értelmemben, s mind a Bibliában.

Az érvek, amik elkezdtek meggyőzni erről, többrétegűek, és inkább csak sejtések voltak: a csak a hit általi megigazulásnak ellentmond a Biblia; Péter különleges szerepe; a zsinatok szükségessége; a protestantizmus gyűlölete és hamis, álságos vádaskodása a katolikus Egyház ellen, mint pl. az Antikrisztus vád helytelensége; az egyetlen és tévedhetetlen Egyház szükségessége; a házasság felbonthatatlansága; az a számomra elképzelhetetlen dolog, hogy az igaz Egyház egy lázadásból nő ki, és hamissá deklarál 1500 évet; és még több más hasonló dolog kavargott a fejemben össze-vissza.

Állandóan érveket gyártottam a katolicizmus ellen, de állandóan meg is találtam rá a választ, nem másból, mint a Bibliából. A fény is, amelyet szintén kerestem, ott volt mindenütt.

Az apácák szemeiben, a szerzetesek mosolyában, a papok kegyes méltóságában, az öreg nénikében, ki csendben imádkozott az Oltáriszentség előtt. Felvillant előttem nagymamám, amint a cserépkályha mellett rózsafüzért imádkozott. Ez a fény ott ragyog a szentek hosszú sorában, a történelemben stb. stb. stb. Tudtam, hogy döntenem kell, és döntöttem is. 2001 novemberében ismét „megtértem". Meggyóntam és megáldoztam... szinte ugyanolyan érzésekkel, mint amelyet első megtérésemkor tapasztaltam. Innentől kezdve vagyok

biztos abban, hogy nem döntöttem rosszul, s innentől kezdve csakis örömöm volt az Úrban.

„...Jézus, akit te, szent Szűz,
a templomban megtaláltál."

Ekkortól bekapcsolódtam az egyházi életbe, és ekkortól hitem, és az Ő Egyházában való bizalmam egyre csak erősödik. 2002 februárjában feleségül vettem Viktóriát, aki közben bekapcsolódott az Út keresésébe, majd járásába is. 2003-ban Viki be is iratkozott a Győri Hittudományi Főiskola szombathelyi levelező tagozatára, hittanár szakra. Én sajnos nem tudtam főiskolára menni érettségi híján, így elkezdtem egy esti gimnáziumot, hogy tovább tudjak tanulni, természetesen valamelyik hittudományi főiskolán vagy egyetemen. A hit, a tanítás iránti érdeklődésem azonban semmit sem csappant, így a tanulást elkezdtem „magánúton". Igyekeztem minden fontosabb könyvet megvenni, és elolvasni, így végül is a főiskolai 4 éves tananyagon már túl vagyok.

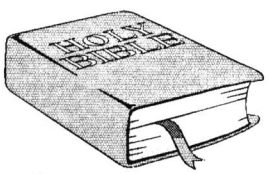
2002-től folyamatosan készítettem a Katolikus Egyház védelméhez jegyzeteket, inkább csak magam számára, amit elsősorban néhány internetes fórumon (főként a Virtuális Plébánián) hasznosítottam. Amikor a számítógépes ismereteim elkezdtek bővülni, kezdtem el azon álmodozni, hogy létre kellene hozni egy magyar nyelvű hitvédelmi honlapot, a rengeteg amerikai, ill. más példákhoz hasonlóan. Egy barátom adta meg a kezdő lökést, hogy ennek neki is álljak, körülbelül másfél évvel ezelőtt. Ennek eredménye látható a

www.depositum.hu

oldalon. Egyelőre ennyire futotta. A további sorsáról döntsön az Úr!

Isten kegyelméből!

Pozsonyi Gábor Attila

Mennyei Atyám!

Hálát adok Neked az egészséges pihenésért, amellyel megajándékoztál. Újraébredt lelkem legyen egészen a Tiéd!

Ezen a napon úgy akarok járni-kelni, mint Te, mindenütt jót akarok cselekedni.

Minden embert, aki csak találkozik velem, úgy fogadok, mint akit Te küldtél hozzám. Ő a testvért lássa bennem, az én szavaimból és tetteimből pedig a krisztusi szeretet sugározzék reá.

Senki se távozzék tőlem anélkül, hogy legalább egy jó szót ne kapott volna.

Add, hogy magamat elfelejtsem, és bele tudjam élni magam mások helyzetébe.

Add, hogy sohase veszítsem el önuralmam, és ne legyek barátságtalan vagy sértő.

Add meg, hogy mindig megnyerő modorú legyek, és éljen bennem egy szikrányi humor, hiszen erre oly nagy szükség van e szomorú világban.

Végül add meg, hogy mindenkit legalább egy parányit vezessek közelebb Szent Fiadhoz a Szűzanya által. Ámen.

XXIII. János pápa reggeli imája

Elszakadás - vagy egység?

- *Gondolatok Vassula Ryden könyveiről* -

A misztikus irodalom a keresztény irodalom egy része. Van, aki ezt az irodalmat nem szereti, és nem is akarja olvasni, ez egyáltalán nem baj. Van, aki túlságosan csak ezt olvassa, és hitéletét túlzottan átjárja az érzelmesség. Ez sem jó. Van, aki viszont úgy olvassa, mint erős bort, kicsit kortyolgat belőle, elmélkedik rajta, és beépíti vallásos életébe. A lelki életben fontos megtartani az egyensúlyt. Meg kell figyelni, hogy az olvasott írás előbbre visz-e, vagy nem? Közelebb visz-e Istenhez, vagy nem? A misztikus irodalom sok esetben teret ad az „édes" érzelmeknek, kedveskedő szavaknak. Van, aki ezt nehezen tudja feldolgozni, mert egy távoli, uralkodói istenkép él benne, vagy azért mert számára szokatlan így közeledni Istenhez! Ehhez joga van mindenkinek.

Ugyanakkor a misztika sajátos nyelvezetén nem szabad megbotránkozni, mert Isten szeretete végtelenül sokszínű, minden földi szeretetet magába foglal, és még azon is túl, végtelenül hatalmas, és csodálatos. A misztikusok panaszkodnak, hogy nem tudják szavakba foglalni Isten szeretetét. Ha valaki mégis megpróbálja, azon könnyen megbotránkoznak a farizeusok. Ha valaki figyelmesen olvassa a Szentírást, akkor olyan szavakat talál benne, amelyek tükrözik Isten leereszkedő kedvességét, mint például „gyönyörűségem", „Menyasszonyom leszel" stb. Ezeket és az ehhez hasonló szavakat a misztikus irodalom is használja.

Ezeken kívül gondoljunk a jászolra és a keresztre, amelyek minden kornak hirdetik Isten elképesztő szeretetét. Isten az ő szeretetében kicsi gyermekké lett, aki anyai keblet szopott („boldogok az emlők, melyeket szoptál" – Lk 11,27 – mondta egy asszony Jézusnak). Isten, Jézusban odasimult az édesanya melléhez, hogy anyja (Mária) becézgesse, dédelgesse, karjaiban ringassa. Ezek valóságos tények. Feltételezem, hogy Mária, mint a többi édesanya ilyen szavakat mondott fiának: „édesem, kincsem, boldogságom, szívem gyönyörűsége". Biztos vagyok abban, hogy Isten örült ezeknek a megszólításoknak, mint az elragadtatott anyai szeretet kinyilvánításának. Ha ilyen szavak előfordulnak a misztikus irodalomban – például Vassula könyveiben –, miért mondják egyesek, hogy ez rossz? Miért akarnak Istenből egy megközelíthetetlen uralkodót faragni, akit nem illik közvetlenül megszólítani?

Vassula Ryden – ez a 65 éves asszony – már 20 év óta fáradhatatlanul járja a világot, imádkozik, böjtöl, előadásokat tart, hogy Jézus szavaival fölrázza a kereszténységet. Magyarországon 1995 óta – amikor a Hittani Kongregáció óvatosságra intett – szétszakadt a Vassulát olvasók, vagy nem olvasók közössége. Egyik csoport elítéli, a másik védelmezi őt. A támadók ítélkeznek, kritizálnak, szeretetlen szavakat mondanak a másik táborra. Nem veszik észre, hogy a szakadásokban a gonosz lélek működik. A támadásokban, a szeretetlenségekben, haragban szintén ő működik. Így már nem az a kérdés, hogy ki fogadja el, vagy ki nem, hanem az hogy ki az, aki a gonosz lélek eszközévé válik szeretetlenségével, ítélkezéseivel, szakadást létrehozó működésével. A másik szempont pedig az, hogy hit és erkölcs dolgában senki nem talált Vassula írásaiban kifogásolhatót. A Hittani Kongregáció sehol nem mondta, hogy bűn lenne olvasni Vassulát. De hát akkor nincs miről beszélni!

Ha valaki azt mondja, hogy nem fogadja el Vassula írásait, ez az ő szabad döntése, de ne ítélje el azt, aki elfogadja, netán új mélységet merít belőle hitéletére vonatkozóan. *„Kövesse mindenki a maga meggyőződését!"* (Róm 14,5) A keresztény testvér tisztelete, iránta való tapintat, szeretet nagyon fontos.

Álljon itt a szent életű Frane Franic horvát püspök személyes tanúságtétele, és egy fiatal egyetemi tanárnő tanúsága, aki elmondja, hogyan újult meg Vassula könyve alapján az Istennel való kapcsolata!

(Katona István)

FRANE FRANIC püspök Split és Makarska nyugalmazott püspöke írja Horvátországból

Olvastam az isteni üzenetek **könyveit** és ismerem írójá, Vassula Rydent, a görögkeleti Egyház leányát. Mély benyomást gyakorolt rám, hogy szilárd meggyőződésem szerint **teljes hűséget találtam bennük minden kinyilatkoztatott igazsághoz**, amint azt a katolikus Egyház tanítja és kifejti.

Teljes alázattal szeretném megjegyezni, hogy a doktori fokozatot a Szent Gergely Egyetemen kaptam

1941-ben, amikor az egyetem igen hűséges volt Szent Tamás teológiájához és filozófiájához. Ezenkívül 1942-80 között harmincnyolc éven át tanítottam ezt a teológiát Spalatóban, az egyházmegyeközi felsőbb teológiai iskolában.

Tudomásomra jutottak a különféle ellenvetések, amelyeket egyes katolikus teológusok tettek az „Igaz élet Istenben" című könyvek tartalmával kapcsolatban. Ilyen ellenvetések azonban egyáltalán nem képesek megingatni meggyőződésemet arról, hogy ezek a könyvek **Krisztus hiteles üzenetét tartalmazzák**. Természetfeletti hitre vonatkozó igazságokat tartalmaznak, amelyekben az ősi bizánci görögkeleti Szentegyház és a katolikus Egyház is hitt egészen addig, míg fájdalmas elszakadásuk be nem következett. Vassula üzenetei tehát megegyeznek a görögkeleti Szentegyház ősi hitével, amiért ő forma szerint semmiképpen sem köteles elhagyni ortodox Egyházát, hogy katolikus legyen.

Az „Osservatore Romano"-ban a **Hittani Kongregáció** részéről 1995. október 23-24-én **közzétett közlemény után is megmaradok szilárd meggyőződésemben**, ahogy azt fentebb mondtam.

Urunkhoz imádkozom, hogy tisztázzák ezt a közleményt, és így megszűnjék az Egyházunkban lévő zűrzavar, amelyet a közlemény okozott ökumenikus viszonylatban a görögkeleti és a katolikus Egyház között. Szükségesnek tartom kijelenteni, hogy a Vassula műveiben található üzenetekben igen világos módon jut kifejezésre, és meglepően szilárd és határozott módon nyer megerősítést sok olyan igazság, amely most mintha válságba került volna saját Egyházunkban. Ezek az igazságok a Boldogságos szeplőtelen Szűz Mária szüzessége és szent anyasága, valamint Jézus Krisztus Testének, Vérének, Lelkének és istenségének valóságos jelenléte az Oltáriszentségben.

Alázatos, de szilárd véleményem szerint **nincsenek és nem is voltak tévedések** Vassula első könyvében és a következőkben sem. Nem tévedés, ha Vassula Jézusról beszél, és „Atyának" vagy „Jahvenak" nevezi Őt, vagy amikor azt mondja, hogy Krisztus el fog jönni ebbe a világba, hogy itt létrehozza az Ő békéjének korszakát, mert mi Krisztus történelmi eljövetelét várjuk ebbe a világba Egyháza által, amely korszakban meg fog újulni a béke. Krisztus jelenléte akkor az egész világon minden ember számára láthatóbb lesz, ahogyan Szűz Mária, a próféták Királynője mondta Fatimában és ma is így jövendöli Medjugorjéban. Ezért én magam is csatlakozom azokhoz a katolikus püspökökhöz és teológusokhoz, akik védelmükbe veszik Vassula Ryden hitelességét és nyílt őszinteségét, aki a **mi időnk egyik legnagyobb misztikusa** és látnoka.

TANÚSÁGTÉTEL

Kedves István atya!

Valahol ott kezdem, hogy a beszélgetésünk után bementem a könyvesboltba a kapu alatt és vettem egy könyvet. (Én őrült csak az első kötetet és annyira hiányzik a második kötet...) A címe: „Igaz élet Istenben! – Jézus beszélgetései Vassulával."

Őszintén szólva először azért vettem meg, mert István atya írta az ajánlást. Csak egy-két szót olvastam belőle, de nagyon izgultam, mert éreztem, hogy nem szokványos könyv.

Közben hétfőn este felugrottam valamiért (a cikkemhez anyagért) Pestre Tatáról. Hazafelé csak próbáltam beszélgetni az Úrral és a 8 „Áldjad..." kazetta egyikét hallgattam. Hirtelen köd volt az autópályán, nem láttam semmit. Esett az eső, és lelassítottam. Majd egy nagy csattanást hallottam, az előttem haladó autó füstbe borult, keresztbe állt az úttesten... Egy vaddisznó ugrott ki az erdőből az autópályára, az előttem haladó autó elütötte, majd nekivágódott az én kocsimnak. Ha nem lassítok le, stb. Nem rajtam múlott, hogy senki sem sérült meg. Mellesleg a kocsim újból összetört, de a biztosító fizet, mivel ártatlan voltam az ügyben, de ez is furcsa „véletlenek" sorozatán keresztül...

Szóval 24 órás repülőút után megérkezve, úgy döntöttem, hogy a héten már nem megyek be dolgozni az egyetemre, hanem otthon dolgozom. Amit 4 napon át csináltam: elkezdtem olvasni a könyvet, és ez volt a legfontosabb dolog számomra. Végig úgy éreztem (most körülbelül a 85. oldalon járok), hogy **nekem is beszél Jézus, oldalról-oldalra választ kaptam nagyon sok kérdésemre**. Folyton sírtam és semmit sem akartam, csak megkapni a Szentlelket, beszélgetni Jézussal úgy, hogy értsem a válaszát. Próbáltam átadni az életemet (mindenkit úgy szeretni, ahogy Ő akarja, hogy szeressem). S közben féltem, hogy az imám csak az „ajkak imája" (én nem térdelve imádkozom, hanem beszélgetek, és este, mielőtt elalszom, akkor beszélgetek, és ebbe el is alszom). Választ kaptam Vassula könyvéből sok-sok zaklató kérdésemre (egyházzal, pápával, Máriával, karizmatikus közösségekkel kapcsolatban). Nagyon békés voltam, csak attól féltem, hogy másnapra elmúlik ez a furcsa, felzaklatott állapotom. Egyszerűen Jézus menyasszonya akartam lenni, és én is beszélgetni akartam Vele, mint Vassula. Tudom már, hogy a „gonosz szellem" úgy támad, hogy kétségeket ébreszt. Igaziból nem történt semmi. Úgy értem, nem éreztem, nem hallottam, nem láttam semmit, csak lelkemben nagyon-nagyon közel voltam az Úrhoz. Végül ami megmaradt, az, hogy békésnek és boldognak érzem magam. Szeretettel:

Erzsébet

Imádsággal és böjttel...

- A böjt kiüresít, az imádságban töltekezünk.
- A böjt segít elszakadni a teremtményektől, az ima hozzáköt a Teremtőhöz.
- A böjt lemondás, az ima gazdagodás.
- A böjt gazdagodás, az ima kiüresedés.
- A böjt fegyelemre tanít, az imádság kegyelemre szabadít fel.
- A böjt imádság nélkül erőmutatvány.
- Az imádság a lemondások vállalása nélkül önbecsapás.
- A böjt ajándék: amit mi adunk, és mi kapunk.
- Az imádság... – még inkább.
- A böjtöt nem a fogyókúráért, sem egyéb testi-lelki tisztulásért vállaljuk, hanem egyedül azért, Akit szeretünk.
- Az imádságban nem a lelki megnyugvást keressük, sem pusztán elképzeléseink, vágyaink teljesülését, hanem Azt, aki mindenek fölött szeret minket.
- A böjt edzi hitünket, az ima fűti szeretetünket.
- Ebből a szeretetből vállaljuk a böjtöt, ebből a hitből él az imánk.
- Akár évközben, akár ünnepek előtt, a szeretetből vállalt böjt az örök értékek felé irányít bennünket.

Tartalomjegyzék

Katona István: Az igazi gazdagság! 3
Charles Whitehead: Mi vagyunk az »Új Pünkösd« 4
Andrea: A lelki kövekből álló ház – az Egyház 7
Christian Parmantier: Isten jelenlétének megérzése – Interjú Francoise Bouchard-dal 9
Pozsonyi Gábor Attila: Magamról néhány szó... 13
Elszakadás – egység? – Gondolatok Vassula Ryden könyveiről 16

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ **Minden kedves olvasónknak jó pihenést és jó lelkigyakorlatokat kívánunk a nyár folyamán!**

¤ **Usha** és **Margaritha nővérek lelkigyakorlatainak** időpontját közösségünk honlapján meg lehet tekinteni:
http://w3.enternet.hu/emmausz

¤ **Szerkesztőségünk keres francia és spanyol nyelvet tudó, hitét gyakorló fordítókat.** Lehet fordítást vállani az Úr dicsőségére szolgálatból, de lehet szerény díjazás ellenében is, oldalanként (2.100 leütés) – A5 – 500.-Ft-ért. Levelet e-mailen vagy a szerkesztőség címére várunk. (1146 Bp. Thököly út 120.)

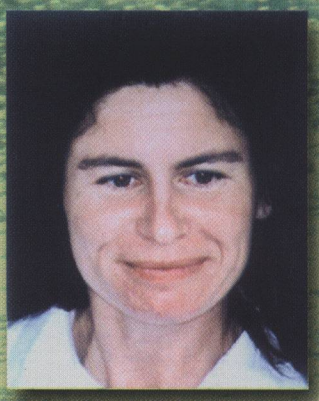
Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály

SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍME:
1146 Bp. Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 61 60
Honlapjaink:
MARANA THA – http://www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – http://w3.enternet.hu/emmausz

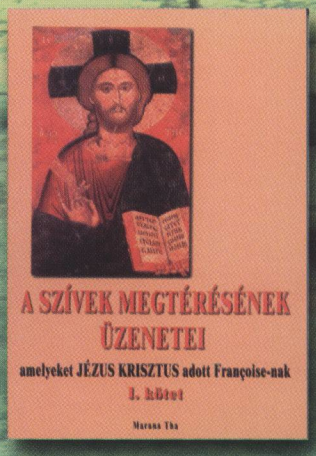
A lovasoktatástól a misztikáig...

Francoise Bouchard: Tanúságtétel (9. oldal)

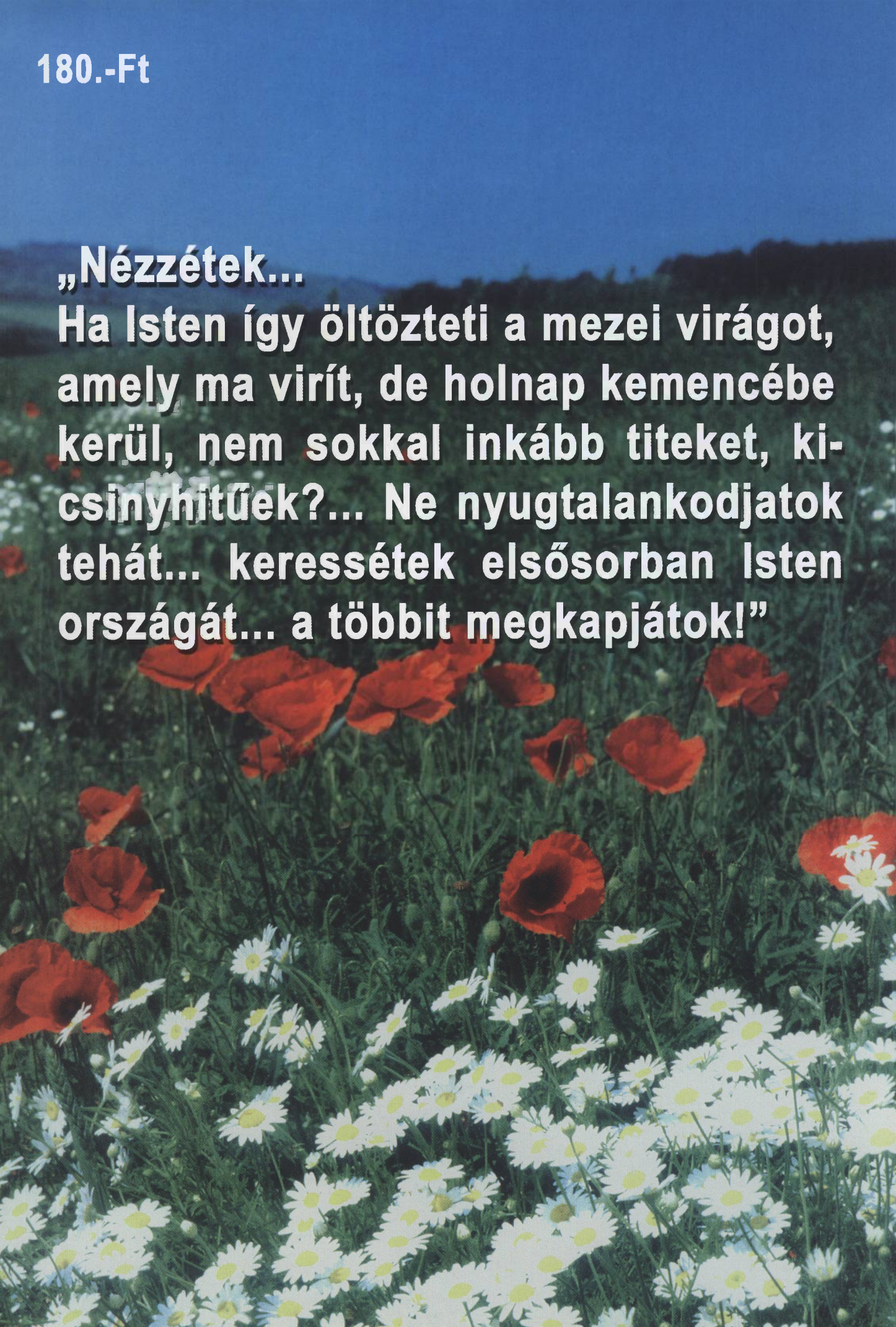
„Ha szíved mélyén a legfontosabb az Isten iránti szeretet, akkor békességet adok neked életed minden pillanatában!”

(Francoise Bouchard)

180.-Ft

„Nézzétek...
Ha Isten így öltözteti a mezei virágot, amely ma virít, de holnap kemencébe kerül, nem sokkal inkább titeket, kicsinyhitűek?... Ne nyugtalankodjatok tehát... keressétek elsősorban Isten országát... a többit megkapjátok!”